

eklips

friska höstvindar sveper genom glesbygdens griftegård denna råkalla oktoberdag. det fåtaliga sällskapet har samlats i andaktsfullt samråd vid den gnisslande kyrkogårdsgrinden och det råder en viss förundran kantat av en (fiktiv) undergångsstämning medan sällskapet pratar tyst, högaktningsfullt, inför den sällsynta tilldragelsen. min farbror pillar med sin videokamera över vars lins han lägger en mörk kodakrulle för att sedan rikta den mot solens stundande sorti.

efter att ha läst om denna astronomiska händelse i flertalet månader ser mitt mellanstadie-jag äntligen hur solen sakta förmörkas på den askgråa hösthimlen. snart är halva solen täckt av lunas skugga, fåglarna kvittrar ännu lugnt och vackert mellan gravvårdarna medan de vuxna konstaterar vetenskapliga fakta sinsemellan. jag ser solen långsamt bli uppäten bakom mina specialglasögon som jag erhållit genom en prenumeration på Illustrerad vetenskap. Helios skiva täcks alltmer för var sekund som tyst passerar och jag blir varse en skräckblandad, om än kontrollerad, förtjusning som stiger stumt i mitt unga bröst.

plötsligt är solen helt täckt och ett märkligt dunkel sprider sig över trakten, ett dunkel jag aldrig tidigare upplevt; fåglarna tystnar med ens som vore det natt och man kan nästan känna hur även de döda förundras i sina mossbeklädda gravar. det är som om hela naturen håller andan, som om den återigen tänker: är detta slutet?

men snart återvänder ljuset, Apophis käftar släpper sitt grepp om Aton, fåglarna återupptar sin stämningsfulla sång och vi människor är lika tafatta i vår livsdans som alltid.

©MagisterZ

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren MagisterZ med Poeter.se id #219232 innehar upphovsrätten